

BENİM FİDELİM

18 yaşında, baharla tomurcuklanan koca bir umut... Çift başlı ortaçağ şövalyesi silahı gibiydi... Bir ucu **Fidel** , bir ucu **Che** ... Düşmanın ta gerdanına saplandı. Timsaha benzeyen Küba adasının, çıplak kılıçları olmuştı Fidel Castro, Ernesto Che Guevara ve **Don Camillo** ... Che, Bolivya'da düşmüştü... Düşmeyen yoksul dünyanın düşü Fidel, yeni düştü.

Emperyalistler düşüremedi, düşürdü hayat! Heyhat!.. Sevinecek birtakım kana susamış timsahlar...

Biz üzüleceğiz... Fidel için değil, düşlerimiz, umutlarımız için. Düş ertelemek, umut ertelemek, ölmekle eşdeğerdir bilirim. Bilirim bir başka baharı beklemenin ölmekle özdeş olduğunu... Madem öldüğümüzü anlamadık, malakça bekleyeceğiz başka baharı. Yel bizden yana esmiyor, biz de anlamıyor, anlamak istemiyoruz, ama hayat heyhat.... Gidiyoruz bir bir...

Önce Sovyetler çöktü Rusya'da, sonra Doğu Avrupa... İşçi sınıfının acemi ilk işi göçtü gitti... Bir direnen; Fidel'in yoksul timsahıyla, **Kim İl Sung** 'un demir diyarı Kuzey Kore'si. Bir de ne halt olduğu belli olmayan köylü **Mao** 'nun garabet Çin'idir.

Benim fantastik ülkem, devrimim ve önderim Küba ve Fidel ile Che'dir. Bütün zamanların çocuğu Fidel, Che ve Büyük İskender 'dir. Çağlar boyu 30 yaşından gün almayacaklar. Bütün zamanların en delikanlısı onlar olacaklar.

Bütün krallar İskender'i taklit ettiler. Bütün devrimciler de Che ile Fidelimi. Kiminin sakalı, kiminin yeniyetme bıyığı benzedi onlara.

Tek benzeyen şeyimiz düşlerimiz, umutlarımız olmasına rağmen hepimiz birer Fidel ve birer Che oluverdik. Burnunu kırmak emperyalizmin, hepimizin ortak düşü idi. Ben Fidel'i ilk gördüğümde, **Daniel Ortega** (Nikaragua devriminin lideri, demokrasiye devrim liderliğini bırakmış ve seçimi kaybetmişti) üçümüz Karl Marx Tiyatrosu'nun önünde birlikteydik. Kendimi Asya'nın öncüsü saymışım. Sonra Fidel, Ortega ve ben dahil 80 ülkeden gelen devrimci ve Küba destekleyicilerinin komite başkanları, tiyatro salonunda toplandı katılımcıları selamlarken. Herkes bana karınca gibi gözüküyordu. Koca bir dev Fidel ağır alkışlarıyla katılımcıları selamlıyor, yanı başında ben, Türk halkını temsilen vakur bir selam gönderiyorum katılımcılara. Hiçbir halt etmesem de, kendimi devrim yapmış kumandanlar arasında görmek beni bahtiyar ediyor.

Sonra öğlen arası oluyor. Tabii ki Fidel'in iki buçuk saat konuşmasından sonra. Karl Marx Tiyatrosu'nun önünde Fidel Castro, Daniel Ortega, birkaç Avrupalı ve ben varız. Yoldan geçen köylü, (bir hayli yaşlı ama dinç, pazardan dönüyor) yanımıza yaklaşıyor; **"Adios Fidel lesplavros?"** (Merhaba Fidel konuşabilir miyim?)... Fidel gözü ve başıyla onu selamlıyor ve kucaklıyor. El ele tutuştular, sonra köylü konuştu, konuştu; sonra da Fidel'in sırtına vurarak **"Adios"** dedi gitti. Gözümü yumdum ve ülkemi hayal ettim, köylü ve cumhurbaşkanı... Konuşacaklar ha?.. Ben düş dünyamda konuşturdum... O günler de gelecek... Elinin nasırıyla, seçtiği kimseyi benim köylüm de okşayacak. Onun sırtı oldum o an... Belediye başkanlığım süresince, hep omuzdaş, arkadaş ve ahaba olmaya çalıştım...

Sonra Fidel'le görüştük, konuştuk. Herkes kendi ülkesinin değerlerini öne çıkardı, ben Atatürk 'ü anlattım. O **José Marti** 'yi. Bir utanç yaşadım; o Mustafa Kemal'i biliyordu, ancak ben J. Marti'yi bilmiyordum. Bunu fark etti ve başladı J. Marti'yi anlatmaya. Sonra Havana Belediye Başkanı ve Valisi'ne talimat verdi.

Ben J. Marti'yi İstanbul'a, o, Mustafa Kemal Atatürk'ü Havana'ya taşıyacaktık. Sonra ben Özgür Havana Parkı yaptım Esenkent'e, oraya J. Marti heykelini diktim. Havana Belediye Başkanı da Mustafa Kemal Atatürk'ün heykelini Havana'nın en büyük caddesiyle parkının buluştuğu yere dikti.

Küba; sosyalist devrimden sonra bayrağını değiştirmeyen, orada burada 14 m.- 40 m. heykeller olmayan, sosyalist bir ülkedir. Fidel'i adıyla çağırıyor köylüler. Adios Fidel!

Fidel, televizyon konuşmasında benden, **"Latin Amerika'yı Asya'ya taşıyan adam diye"** söz etti, ben o bahtiyarlığı ömrüm boyunca taşıyacağım.

Mustafa Kemal Atatürk'ün heykelini, Latin Amerika'nın komünist ülkesine diktim, onların özgürlük kahramanı, ünlü şair J. Marti'yi de Esenyurt'a taşıdım. Ne mutlu bana.

İkinci gezimde, Fidel Castro'nun isteği üzerine Sosyalist Belediyeler Birliği Başkanlığı'na seçildim. Görevim hâlâ devam ediyor. Ben ülkemde belediye başkanlığını kaybettim, ancak orada hâlâ eşbaşkan rolüm devam ediyor.

Selam Fidel'e, selam Che'ye, selam **Ho Chi Minh** 'e, selam Kim İl Sung'a, selam işçi sınıfına... Selam yaratana... Bin selam...